

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.510 van 4 april 2001
in de zaak A. 80.073/XIV-1368.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. VERSTRAETEN,
kantoor houdende te 2221 HEIST-OP-DEN-BERG,
Dorp 72 A

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Turkse nationaliteit, op 31 augustus 1998 heeft inge-
diend om de vernietiging te vorderen van de beslissing
van 5 februari 1998 van de Commissaris-generaal voor
de vluchtelingen en de staatlozen waarbij zijn erken-
ning als vluchteling wordt ingetrokken en van de bes-
lissing van 22 juni 1998 van de Vaste Beroepscommissie
voor vluchtelingen, Tweede Nederlandse Kamer, waarbij
zijn beroep tegen de beslissing van 5 februari 1998
van de Commissaris-general ontvankelijk maar ongegrond
wordt verklaard;

Gelet op de beschikking van 24 september
1998 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel
van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gezien de memories van antwoord en van
wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien het verzoek tot voortzetting van de procedure;

Gelet op de beschikking van 31 januari 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 maart 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN HOECKE die, loco Advocaat J. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de procedure.

Overwegende dat de memorie van antwoord zes maanden te laat werd ingediend; dat overeenkomstig artikel 21, vijfde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State deze laattijdige memorie ambtshalve uit de debatten moet worden geweerd;

2. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. XXX (/ 1/5/64), van Turkse nationaliteit, wordt op 26 september 1996 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

2.2. Op 20 juni 1997 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal mee dat betrokkene op 23 juni 1994 al asiel had aangevraagd in Duitsland.

2.3. Op 5 februari 1998 beslist de Commissaris-generaal de erkenning in de hoedanigheid van vluchteling van verzoeker in te trekken. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Op 20 juni 1997 bracht de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal ervan op de hoogte dat betrokkene op 23 juni 1994 asiel had aangevraagd in Duitsland.

De documenten die vervolgens door de Duitse autoriteiten werden opgestuurd, bevestigen dat het federale bureau voor de vluchtelingen op 12 augustus 1994 een beslissing van weigering van de asielaanvraag nam.

Toen hij werd uitgenodigd om het voorgaande toe te lichten, gaf de betrokkene op 18 augustus 1997 toe dat hij asiel had aangevraagd in Duitsland en dat bijgevolg het gedeelte van zijn verhaal dat meer bepaald oktober, november en december 1994 beslaat, niet exact is. De betrokkene verklaarde dat hij op 15 januari 1995 rechtstreeks vanuit Turkije in België aankwam.

Tijdens zijn verhoor op 18 augustus 1997 zei de betrokkene ook dat de rest van zijn verhaal waar is indien men rekening houdt met zijn verblijf in Duitsland vanaf juni 1994.

Betrokkene verklaart niet te hebben gesproken over zijn verblijf in Duitsland uit vrees naar daar te worden teruggestuurd; hij beweert ook dat hij hoedanook niet de bedoeling had in Duitsland te blijven en dat hij er dan wel een asielaanvraag heeft ingediend maar amper details heeft verschaft over zijn motieven om Turkije te ontvluchten.

Het gedrag van betrokkene is moeilijk te verstaan in die zin dat hij zich enerzijds vluchteling verklaart in Duitsland omdat hij beweert bang te zijn voor vervolgingen in Turkije maar anderzijds beweert hij dat hij geen nadere toelichtingen wou geven aan de autoriteiten die belast waren met het onderzoek van zijn aanvraag met het risico dat zijn

aanvraag zou worden afgewezen en dat hij naar Turkije zou worden teruggestuurd.

De diensten van de Commissaris-generaal verkregen de tekst van de weigeringsbeslissing die door de Duitse autoriteiten werd genomen evenals de tekst van het verhoor dat op 27 juni 1994 op het "Bundesamt für die Anerkennung ausländischer Flüchtlinge" afgenomen werd.

Uit het onderzoek van deze documenten blijkt dat de feiten die ingeroepen werden in Duitsland verschillen van degene die in België werden ingeroepen.

In Duitsland verklaarde de betrokkene immers dat zijn broer eind 1992, begin 1993 aangehouden en gemarteld was geweest; na zijn vrijlating was hij gevlucht. In de Belgische procedure maakte de betrokkene gewag van de aanhouding, in de lente van 1992, van zijn vader in verband, met de activiteiten van zijn zonen.

In Duitsland verklaarde de betrokkene dat hijzelf en zijn vader in april 1993 aangehouden werden terwijl hij in België nooit van een aanhouding heeft gesproken tenzij een die plaats zou hebben gevonden in 1990.

Deze contradicties duiken ook op inzake de aanwerving van de dorpswachten : in Duitsland verklaarde de betrokkene dat hij deze taak op zich moest nemen omdat hij angst had nadat hij nogmaals aangehouden was in januari 1994. Hierdoor herkreeg hij zijn vrijheid en kon hij uiteindelijk uit Turkije vluchten in de lente van 1994 terwijl hij aan de Belgische autoriteiten nooit verklaarde de taak van dorpswacht aanvaard te hebben.

Zo ook lijkt het verwonderlijk dat de betrokkene in België een beslissing heeft voorgelegd van de Rechtbank van de Staatsveiligheid van Dyarbakir van 27 september 1993 waarbij zijn vader wordt vrijgesproken van lidmaatschap van een verboden vereniging terwijl hij daarover nooit gesproken heeft in Duitsland! Dat document stelt dat zijn vader op 15 mei 1992 werd aangehouden en op 5 juni 1992 werd vrijgelaten.

In het licht van het voorgaande kunnen essentiële verschillen vastgesteld worden inzake de redenen die de betrokkene ertoe hebben aangezet om Turkije te verlaten. Door die verschillen kan er geen geloof meer gehecht worden aan de verklaringen van de betrokkene.

Uiteindelijk moet hier ook aan toegevoegd worden dat de vader van betrokkene, de Heer SAHIN NEZIR, en de moeder, Mevrouw TEKIN SELIME, op 4 november 1996 een asielaanvraag in Duitsland indienden. Die aanvraag werd op 28 oktober 1997 afgewezen. Broers en zussen van betrokkene vroegen ook asiel aan in Duitsland, op 14 augustus 1996: hun aanvragen werden op 5 juni 1997 afgewezen. De Duitse beslissin-

gen versterken de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de betrokkene.

Bijgevolg wordt de beslissing van 26 september 1997 waarbij de Heer XXX de hoedanigheid van vluchteling wordt erkend, ingetrokken bij toepassing van artikel 57/6, 1e alinea, 2/bis van de wet van 15 december 1980 omdat de betrokkene geen aanspraak kon en kan maken op de Conventie van Genève met betrekking tot de hoedanigheid van de vluchtelingen."

2.4. Op 20 februari 1998 tekent verzoeker tegen de intrekking van zijn erkenning hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

2.5. Het beroep wordt opgeroepen op de zitting van 22 juni 1998. Op deze zitting wordt verzoeker gehoord. Dezelfde dag verklaart de voorzitter van de Tweede Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen het beroep van verzoeker ontvanke-lijk, maar ongegrond. Deze beslissing rust op volgende redengeving :

"Overwegende dat appellant de Turkse nationaliteit heeft; dat hij op 26 september 1996 als vluchteling erkend werd; dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling ingetrokken werd op 5 februari 1998;

Overwegende dat de verklaringen van de appellant een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn; dat de verklaringen van de appellant coherent moeten zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten; dat de bewijslast in beginsel rust op de appellant en hij in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt (zie onder meer UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, 53); dat de verklaringen van appellant niet eensluidend en coherent zijn;

Dat appellant noch zijn reisweg noch het ogenblik dat hij zijn land verliet of in België aankwam bewijst; dat hij zijn verblijf en asielaanvraag in Duitsland verzwegen heeft;

Dat zoals in de bestreden beslissing gesteld wordt de verklaringen van appellant in Duitsland en in België grondig verschillen; dat appellant ter zitting stelt dat hij niet meer weet wat hij bij de

Duitse overheden verklaard heeft, maar dat zijn verklaringen er niet met de werkelijkheid overeenstemmen; dat hij immers reeds bij zijn vertrek uit Turkije naar België wenste te komen; Dat appellant geen verklaring geeft voor het feit dat hij ondanks zijn wens om onmiddellijk naar België te komen zes maanden in Duitsland verbleef na zijn asielaanvraag; Dat dit ook geen redelijke verklaring is voor de talrijke tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen in België en Duitsland; Dat hij in Duitsland verklaarde een paspoort te bezitten dat geldig was tot 1992 terwijl hij in België verklaart nooit een paspoort bezeten te hebben; Dat hij in Duitsland verklaard heeft dat hij geen partijlid was en ook geen politieke activiteiten heeft uitgeoefend; dat hij er ook niet vermeld heeft dat hij hulp verleend zou hebben aan de Koerdische arbeiderspartij (PKK); Dat hij in Duitsland niet vermeld heeft dat twee van zijn broers de PKK guerrilla zouden vervoegd hebben, maar er gesteld heeft dat één van zijn broers verdwenen is; Dat hij in Duitsland stelde dat hij de taak van dorpswachter aanvaardde terwijl hij dit ontkend heeft in zijn verklaringen bij de Belgische overheden;

Overwegende dat appellant een vonnis neerlegt waarbij zijn vader vrijgesproken wordt; dat hij deze gerechtelijke vervolging van zijn vader niet vermeld heeft in Duitsland; dat hij hiervoor geen redelijke verklaring geeft; dat het stuk verwijst naar feiten uit 1990 en appellant Turkije pas verlaten heeft in 1994; dat appellant niet aantoont dat de eventuele gerechtelijke vervolging van zijn vader in 1990 het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging wat hem betreft;

Overwegende dat appellant de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt; dat na behandeling ter zitting niet blijkt dat het beroep niet kennelijk ongegrond is; dat er geen grond is voor verwijzing naar een drieledige kamer, zoals bepaald in artikel 57/12, derde lid;

Overwegende dat de appellant niet aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan of niet wil invoeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zoals bepaald in art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951";

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel een beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen open staat (artikel 57/11, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), mogelijkheid waarvan verzoeker zonder succes gebruik heeft gemaakt; dat ingevolge zijn beroep de beslissing van 22 juni 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in de plaats van de beslissing van 5 februari 1998 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is gekomen; dat, in de mate waarin het tegen de beslissing van 5 februari 1998 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gericht, het beroep onontvankelijk is;

4. Over de gegrondheid van het beroep.

4.1.1. Overwegende dat in het eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 16, § 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, en van de artikelen 6 en 13 van het Europees verdrag van de rechten van de mens, verzoeker aanvoert dat het recht op rechtsbijstand werd geschonden, doordat hij op 22 juni 1998 zonder zijn raadsman werd gehoord, terwijl via een raadsman beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen was aangetekend;

4.1.2.1. Overwegende dat verzoeker zonder dienaangaande enig voorbehoud te maken op 22 juni 1998 voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is verschenen; dat hij niet voor het eerst voor de Raad van State kan doen gelden dat de rechten van verdedi-

ging werden miskend doordat hij in afwezigheid van zijn advocaat door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen is gehoord;

4.1.2.2. Overwegende dat artikel 57/18 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de verschijnende vreemdeling zich (voor de Vaste Beroepscommissie voor vreemdelingen) mag laten bijstaan of laten vertegenwoordigen door een advocaat van zijn keuze; dat, aangezien verzoeker zonder raadsman voor haar verscheen, de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen slechts kon vaststellen dat hij kennelijk geen gebruik wenste te maken van de door artikel 57/18 van voormelde wet van 15 december 1980 geboden mogelijkheid om zich door een raadsman van zijn keuze te laten bijstaan; dat niet enkel verzoeker maar ook de raadsman die het beroep had ingediend, reeds op 2 juni 1998 op de hoogte werden gebracht van de datum van behandeling van het beroep; dat van een schending van het recht op bijstand vanwege een raadsman dan ook geen sprake kan zijn; dat het eerste middel niet ontvankelijk en bovendien niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat in het tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980, verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing behept is met motiveringsgebreken doordat wordt gesteld "dat appellant niet aantoonde dat de eventuele gerechtelijke vervolging van zijn vader in 1990 het bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging wat hem betreft" hetgeen geen concrete en afdoende redengeving is, en doordat niet wordt geantwoord op de moord op een ander familielid, met name zijn tante S. T.

4.2.2.1. Overwegende dat de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van voormelde wet van 15 december 1980 niet van toepassing zijn op de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, dat een administratief rechtscollege is; dat men moet aannemen dat verzoeker de schending beoogt aan te voeren van artikel 57/22 van voormelde wet van 15 december 1980, luidens welke wetsbepaling de beslissingen van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen met redenen worden omkleed;

4.2.2.2. Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen wijst op het niet-vermelden door betrokkene in Duitsland van de gerechtelijke vervolging van zijn vader en op het lange tijdsverloop tussen de betreffende feiten en het verlaten van het land; dat zodoende ze genoegzaam heeft aangegeven waarom dit gegeven niet als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging door haar in aanmerking wordt genomen; dat in fine van het beroepschrift verzoeker liet gelden dat S. T., de tante waarover hij "ook gesproken (had) (...) ondertussen blijkt vermoord te zijn"; dat betrokkene op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gesproken heeft over een tante niet door het verhoorverslag wordt bevestigd; dat hierin nergens sprake is van een tante of van S. T.; dat op geen enkel ogenblik van de asielprocedure, ook niet in de beroepsakte enigszins werd verduidelijkt welke het verband was tussen de problemen van de tante en de feiten die door verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag werden ingeroepen; dat bij ontstentenis van enige toelichting dienaangaande de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de beweerde moord op de tante als niet terzake dienend buiten beschouwing kon laten; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op
zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende
partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op vier april tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.